CUPLAJUL INTER-BUCUREȘTEAN

UN DIALOG AL LUCIDITĂȚII

BUCUREȘTI: Momentul resemnării Progresului. Creiniceanu „semnează" al treilea gol al Stelei.
Foto: Petre COZIA

Ca de obicei, meciurile interbucureștene și-au păstrat și duminică una din calitățile care le fac atît de atractive și care este exprimată atît de plastic de proverbul „socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din tîrg". Adică, sînt jocuri fără învingători dinainte cunoscuți; oricare ar fi forma manifestată înainte de echipe, acestea se regăsesc atunci cînd se întîlnesc între ele și fac viață grea favoriților hîrtiei. Fără să egaleze ca „performanță" pe Dinamo, care de la 0—2 a „reușit" să ajungă la 2—3, Steaua a cunoscut momente dificile în fața Progresului, care — ca și Rapid — nu se anunța un adversar care să încurce socotelile cuiva. Nu-l recomanda ca atare comportarea anterioară din meciul cu Petrolul. Dar, Progresul „a simțit" derbiurile bucureștene și și-a surprins partenerul prin replica viguroasă.

Rememorind desfășurarea jocului, ajungem la concluzia că în cea mai mare parte ea a fost echilibrată, că Progresul a avut — în deosebi în repriza secundă — perioade de superioritate teritorială, că meciul a avut momente psihologice care au determinat rezultatul final. În primul rînd — și aceasta a decis în mare parte soarta jocului — primele două goluri au căzut foarte repede și au fost primite cu ușurință de apărarea Progresului; în al doilea rînd, la 2—1 pentru Steaua, în min. 85, Țarălungă a avut posibilitatea egalării, dar a tras peste bară din poziție centrală și de la cîțiva metri, într-un moment în care echipa Progresului era mereu peste adversar.

Deci, Steaua a avut suficiente emoții pînă și-a văzut asigurată victoria, pe care o considerăm drept un succes al maturității tehnice și tactice a echipei campioane, a valorilor individuale superioare față de partenerii de întrecere.

De altfel, argumentele victoriei Stelei le-am desprins și dintr-o convorbire cu antrenorul C. Drăgușin, *care a analizat realist meciul în ansamblu și jocul echipei sale:*

— „Nu pot ignora fapte incontestabile, determinante într-un joc. În primul rînd și în principal în acest joc a contat diferența valorică individuală și pe compartimente dintre cele două echipe: Constantin față de Grama, Pantea față de Ad. Constantinescu, Creiniceanu față de Marinescu sau apărarea militarilor față de atacul nostru. Totul a fost favorabil Stelei, încît victoria sa este victoria valorii și posibilităților mai mari de joc. Poate că noi am fost superiori teritorial în anumite perioade ale partidei, dar puterea de concretizare a fost de partea echipei campioane".

Observație justă, pe care o completăm cu trei fapte: 1) imediat ce și-a dat seama că Grama *nu poate face față rolului de „jandarm" al lui* Constantin, *cu* Neacșu *trecut pe linia de fund (la 0—2),* Drăgușin *l-a trimis pe* Grama *la locul lui și apărarea a jucat în dispozitivul său obișnuit; 2) eficacitatea superioară a Stelei rezultă și din precizia șuturilor: 9 din 19 au mers pe poartă, față de cele 4 (din tot atîtea șuturi) ale Progresului; 3) trecerea lui* Oaidă, *în repriza a doua, pe extremă în locul lui* Goia *(jucător de „centru") a fost operată din dorința de a desfășura jocul pe extremă și nu pe centru, cum făcuse pînă atunci atacul, fără succes. Și urmarea s-a văzut:* Progresul *a fost foarte periculos în ultima parte a reprizei.*

Desigur că au fost și motive subiective care au influențat jocul Progresului:

— „Urmările comportării echipei în meciul cu Petrolul — *a subliniat Drăgușin* — s-au resimțit și duminică, atît în apărare — care a început timorată jocul și de aceea a primit atît de ușor cele două goluri, cît și în atac, unde dorința de a realiza mai mult a dus — din prea mult zel — la pripeli, care l-au împiedicat să concretizeze. În plus, Matei — nerestabilit complet la piciorul drept sau resimțind teamă — a manevrat tot timpul cu stîngul și aceasta l-a incomodat, fără doar și poate, în îndeplinirea rolului său de coordonator".

Modest, Drăgușin *a trecut cu vederea o calitate a echipei, evidentă duminică, și pe care o subliniem noi:* deși condusă cu 2—0, nu a demoralizat. *Dimpotrivă. Este tocmai ceea ce a ținut să remarce în primul rînd* Ștefan Covaci, *antrenorul Stelei:*

— „Se cuvin felicitări echipei Progresul pentru modul cum a luptat, deși avea la pasiv două goluri. A fost un exemplu pentru jucătorii noștri. Progresul nu numai că nu s-a pierdut, dar a revenit în atac cu și mai multă vigoare și jocul inteligent al lui Matei, Șoangher și Țarălungă a pus probleme apărării noastre. Am trecut prin momente dificile, mai ales după 2—1 cînd am fost la un pas de a fi egalați. Și pentru că a venit vorba de apărare, trebuie să mai subliniez cîteva lucruri. Așa cum se întîmplă de obicei cu jucătorii noștri în general, Sătmăreanu și Voinea — după un joc bun la Novi Sad — au coborît duminică sub randamentul lor obișnuit. Primul mi-a atras atenția, și acest lucru mă îngrijorează, că mecanismul apărării prezintă defecțiuni. E drept că n-am avut aceeași formație în apărare întotdeauna, dar faptul ne preocupă ca problemă, ca și aceea că n-am ajuns încă la o linie de mijloc mai convenabilă. În această privință, trebuie să remarc că în trei meciuri am primit 7 goluri, adică atîtea cîte primeam înainte în 7 partide!"

— *„Am remarcat și în acest joc o perioadă ultimă mai slabă. Nu rezistă echipa ca pregătire, sau este o altă cauză?"*

— „Nu-i vorba de pregătire, ci de tendința unor jucători *(n.n. la aceeași întrebare* Constantin *ne-a răspuns că este neseriozitate)* de a recurge la rezolvări individuale, urmărind evidențieri personale, în detrimentul jocului colectiv, de pase, caracteristic echipei noastre. Și duminică s-a alunecat pe această pantă, complicîndu-se un meci care debutase extrem de favorabil pentru noi".

Petre GAȚU

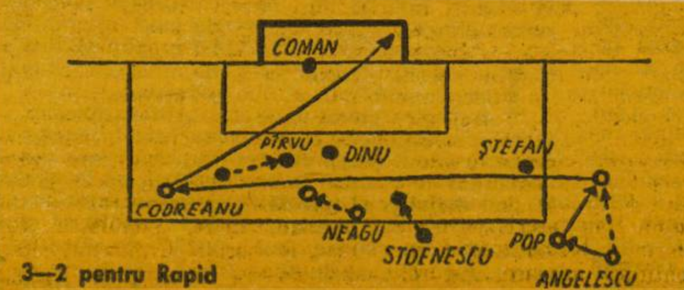

3—2 pentru Rapid

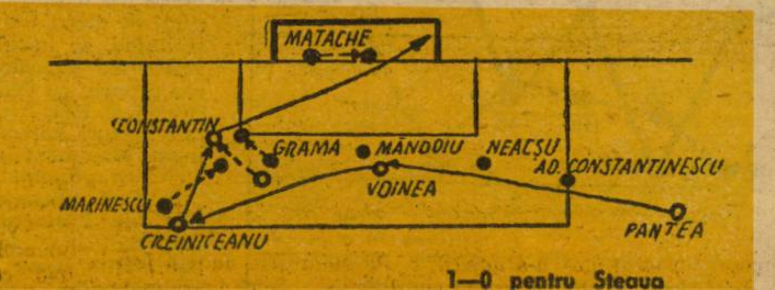

1—0 pentru Steaua

„VEDETA" DIN „DESCHIDERE"

Meciul cu Rapid care se întrevedea a fi o formalitate pentru Dinamo s-a transformat pînă la urmă în cea mai mare surpriză a ultimelor cuplaje interbucureștene încurcînd — probabil — multe din socotelile pronosportiștilor care vedeau un „1" solist.

Ce elemente au făcut ca „deschiderea" de duminică să devină „vedetă"? Să încercăm să le privim din ambele puncte de vedere: dinamovist și rapidist. Așadar:

1. *DÎRZENIA (Rapid) — LIPSA DE DÎRZENIE (Dinamo).* Socotim că au fost elementele esențiale ale stabilirii rezultatului. Și aceasta, în ceea ce privește Rapidul, în ciuda seismelor de gradul 9 care s-au produs în săptămîna meciului în tabăra giuleștenilor. Sau poate că tocmai șocul intervenit în urma acestor modificări a influențat potențialul psihic al feroviarilor! Pentru că nu poate exista o explicație în plus pentru ca o echipă „martelată" la Constanța cu o săptămînă înainte, să revină spectaculos atunci cînd nimeni nu se aștepta. În opoziție cu Rapid, care nu a cedat lupta nici un minut (cu toate că a trecut prin destule momente grele, de derută chiar), Dinamo după cum ne spunea după meci și *Bazil Marian,* a crezut că partida s-a încheiat în min. 37 cînd conducea cu 2—0 (revenirea din ultimele minute, cînd *Frățilă* a pus un „cap" ce putea însemna egalitate pe tabela de marcaj a fost tardivă). *„Și asta,* spunea tot fostul atacant al feroviarilor, acum antrenor la Dinamo, *cu toate că am încercat să-i trezesc la realitate pe jucătorii mei".*

2. *PROSPEȚIMEA (Rapid) — OBOSEALA (Dinamo).* Da! În timp ce echipa în tricouri albe și-a plimbat adversarul pe unde a vrut (dar în special pe partea lui Pîrvu), dinamoviștii au avut nevoie de momente de respirație: oboseala își spunea cuvîntul. Oboseala cui? *„În special a jucătorilor care au fost prezenți la lot, mai precis la meciul de joi de la Novisad. Este vorba mai ales de Lucescu, Ghergheli și Pîrcălab. Ceva mai bine s-au prezentat din acest punct de vedere Boc, Dinu și Coman" (B. Marian).* Deci, lipsa de dîrzenie și de promptitudine au făcut ca jocul lui Dinamo să nu mai prezinte caracteristicile-i cunoscute (țesătura de pase, marcare-demarcare, infiltrări în atac), să nu se mai desfășoare în limitele lui normale. Prin antiteză, Rapid, neavînd nici un om la lot, deci care în săptămîna meciului nu a acumulat o oboseală în plus, a fost echipa care s-a aflat prima la minge, și a știut să-și dozeze în așa măsură eforturile încît în final să aibă rezerva necesară menținerii rezultatului fără obișnuitele mingi în tribune.

3. *CODREANU (Rapid) — PÎRVU (Dinamo).* Fundașul dinamovist a început meciul spectaculos, cu un „gol-trăsnet". Dar pe măsură ce timpul se scurgea s-a văzut că el devenea o pradă ușoară pentru *Codreanu,* duminică în excepțională dispoziție de joc (e drept, a avut în *Angelescu* un creator de aceeași talie). În special în repriza secundă s-a văzut dorința lui *Codreanu* de a exploata slăbiciunile omului din față. Și nu se poate spune că nu a reușit, cele două goluri marcate din acțiune de extrema Rapidului fiind o probă. În legătură cu *Codreanu* vrem să scoatem în evidență încă un lucru: în jocul lui s-a văzut o încercare de a ieși din tiparele obișnuite, în sensul ca, după cum ne-au spus și noii antrenori ai Rapidului, *Bărbulescu* și *Cristescu,* în locul unui „cărăuș" să devină un șuter. De ce? Pentru că *Năsturescu* fiind accidentat este singurul atacant cu experiență din linia ofensivă a Rapidului.

4. *ARBITRAJUL.* Din păcate, și de data asta — ca în multe alte întîlniri disputate în această toamnă — arbitrajul a ieșit în evidență (se spune că un arbitru este bun atunci cînd „nu se vede"). A vrut, oare, *R. Buzdun* să apară ca prim „solist" al meciului? Nu credem. Din modul în care a condus s-a văzut că importanța meciului l-a depășit încă din primele minute. Firește, e ușor să judeci de pe margine pe cel ce se află în focul luptei sportive pe cel ce trebuie să ia în fracțiuni de secundă cele mai bune hotărîri. Dar îi poți pretinde ca infracțiuni petrecute la cîțiva metri de el să nu le treacă cu vederea! Ca de pildă faultul lui *Pîrcălab* asupra lui *Greavu* (min. 4) cînd jocul era oprit, penaltiul din min. 46 cînd *Ghergheli* l-a „cosit" pe *Angelescu* sau pe cel din min. 77 cînd *Lupescu* l-a culcat pe *Boc.* În schimb, după părerea noastră, a sancționat un hent neintenționat, al lui Boc, cu penalti! În plus uneori a recurs la compensații.

Dar, indiferent de aceste greșeli ale conducătorului jocului, victoria a revenit pe merit echipei care în deschiderea de duminică a jucat surprinzător de bine.

Mircea TUDORAN

CLASAMENTUL GOLGETERILOR

6 goluri: OPREA („U" Cluj) — 1 din 11 m, TUFAN (Farul), OBLEMENCO („U" Craiova) — 1 din 11 m.

5 goluri: VOINEA (Steaua), MUREȘAN (A.S.A.).

4 goluri: D. NEAGU („U" Craiova), IANCU (Farul), RADU (F. C. Argeș), OAIDĂ (Progresul), CUPERMAN (Politehnica), PETESCU — 1 din 11 m, MOȚ (U.T.A.).

3 goluri: CIRCIUMĂRESCU („U" Craiova) — 1 din 11 m, MUSTAȚEA („U" Cluj), CODREANU (Rapid) — 1 din 11 m, PÎRCĂLAB, LUCESCU (Dinamo Buc), DEMBROVSCHI (Dinamo Bacău), BOROȘ, DEMBROVSCHI (Vagonul), GROZEA (Petrolul), RAKSI (A.S.A.), CREINICEANU (Steaua), SUCIU (Crișul).

2 goluri: MARTINOVICI, IVAN („U" Craiova), NAGHI, PÎRVU, DUMITRACHE (Dinamo Buc.), DUMITRIU III, CONSTANTIN, PANTEA (Steaua), KRAUS (F. C. Argeș), AXENTE, DOMIDE (U.T.A.), LUCACI (A.S.A.), D. ENE (Dinamo Bacău), SFÎRLOGEA, ADAM — 1 din 11 m, MACAVEI (Vagonul), ACHIM, PERONESCU, NAIDIN (Jiul), MATEI (Progresul), SASU (Farul), UIFĂLEANU („U" Cluj), LUPULESCU (Politehnica), HARȘANI, KUN I (Crișul).

CLASAMENTUL LA REZERVE—TINERET

1. „U" CRAIOVA	8	6	1	1	15—4	13
2. Farul	8	5	1	2	13—3	11
3. Petrolul	8	4	2	2	13—7	10
4. F.C. Argeș	7	4	2	1	6—3	10
5. Steaua	8	4	1	3	25—13	9
6. Dinamo Buc.	6	4	1	1	12—5	9
7. Crișul	7	4	1	2	10—6	9
8. A.S.A.	8	4	1	3	11—10	9
9. Dinamo Bacă	8	3	2	3	15—8	8
10. U.T.A.	8	3	2	3	10—9	8
11. Rapid	8	3	1	4	7—11	7
12. Politehnica	8	3	0	5	7—16	6
13. Vagonul	8	1	3	4	7—13	5
14. „U" Cluj	8	1	3	4	8—19	5
15. Jiul	8	1	1	6	4—22	3
16. Progresul	8	0	2	6	3—17	2

DIVIZIA NAȚIONALĂ „A"

ETAPA A 8-A

ETAPA VIITOARE

Craiova: UNIVERSITATEA—FARUL, arbitru: A. Bentu **(București)**
Tg. Mureș: A.S.A.—VAGONUL, arbitru: Gh. Popovici **(București)**
București: RAPID—F. C. ARGEȘ, arbitru: Em. Vlaiculescu **(Ploiești)**
Petroșeni: JIUL—DINAMO București, arbitru: I. Ritter **(Timișoara)**
Cluj: UNIVERSITATEA—PROGRESUL, arbitru: C. Nițescu **(Sibiu)**
Arad: U.T.A.—POLITEHNICA, arbitru: V. Dumitrescu **(București)**
Bacău: DINAMO—PETROLUL, arbitru: A. Rădulescu **(București)**
București: STEAUA—CRIȘUL, arbitru: P. Badea **(Brașov)**

CÎND DUMITRESCU SE RIDICĂ DE PE BANCĂ...

Ce mare importanță are felul cum antrenorul știe să-și conducă echipa! El, omul de pe margine, care vede, simte, și-și dă cel mai bine seama de potențele sau slăbiciunile adversarului la un moment dat, de manevrele pe care acesta le aplică, de tot ce poate surveni pe teren în decursul celor 90 de minute. În această situație, cunoscătorii de elită se detașează de diletanți și sesizează mișcările tactice, găsesc la rîndul lor metodele cele mai eficiente de anihilare și contracarare, iar prin indicațiile transmise în teren propriilor jucători, dau riposta cuvenită, anulînd intenția celeilalte părți, conducîndu-și echipa la victorie.

O mostră de acest gen ne-a fost oferită la meciul *Vagonul—U.T.A.* cînd antrenorul textiliștilor, *N. Dumitrescu,* a avut o contribuție hotărîtoare. Prin indicațiile precise și aplicate corespunzător de elevii săi, *U.T.A.* a reușit să răstoarne rezultatul de la 1—3 la 5—3. Era în min. 60 cînd, sesizînd slăbirea atacurilor jucătorilor de la *Vagonul* și aplicînd principiul „nu mai avem ce pierde", antrenorul *Dumitrescu* s-a ridicat de pe banca rezervelor, l-a chemat pe *Petescu* și i-a spus să renunțe la a-l mai păzi pe *Sfîrlogea* — care prin scăderea potențialului său fizic nu mai reprezenta un pericol pentru poarta apărată de *Gornea* — indicîndu-i să joace avansat, în prima linie, devenind din dispecer, realizator. Concomitent, a fost introdus în formație și *Schiopu,* pe aripa dreaptă, unde a dat forțe noi atacului, el fiind autorul golului egalizator și coautor la următorul. Acest moment a fost marcat de o evidentă superioritate a *U.T.A.*-ei care și-a „îngenunchiat" adversarul, portarul Vagonului scoțînd, în ultimele 11 minute, de 4 ori mingea din plasă!

A fost un final mare, emoționant, de o evidentă spectaculozitate, cu goluri de mare artă.

Era tîrziu, cînd *Sfîrlogea* a încercat să-l marcheze la rîndu-i pe *Petescu.* El înscrisese un gol cu capul și devenise foarte periculos în atac.

În min. 60, ochiul antrenorului *Dumitrescu* a văzut, a aplicat și a știut să deschidă drumul echipei sale spre victorie

Gheorghe NERTEA

Foto: Marcel CANCIU

ARAD: Șut nevinovat al lui Moț și scorul derbiului arădean este deschis. Săcui, portarul Vagonului e la... pămînt!

ÎN CĂUTAREA... ADEVĂRULUI PIERDUT

Deși idolii lor cîștigaseră, mulți suporteri ploieșteni părăseau moho riți stadionul. Satisfacția deplină a victoriei era minată de îndoială. Ceva anume frămînta conștiințele, vlăguind sentimentul bucuriei. În minutul 64 arbitrul acordase al doilea gol pentru *Petrolul* și, logic, toată lumea ar fi trebuit să chiuie de veselie. Există, însă un moral simț uman ce nu admite iluzia fericirii. *„Nimic nu este mare dacă nu este adevărat"* (Lessing) Iar sentimentele petroliștilor își micșoraseră strălucirea tocmai pentru că... A FOST SAU NU VALABIL GOLUL ACORDAT ÎN MINUTUL 64? Părerea noastră (exprimată în radiografia etapei) s-a format o dată pentru totdeauna în timpul fazei amintite. Am investigat însă și „culisele."

În cabina ploieștenilor, *Mișu Ionescu* (rezervă duminică) ne asigură că a fost gol. Îl invităm pe autorul... golului (N. Ionescu), mai aproape de fază, la un exces de sinceritate. *„Nu știu, n-am văzut prea bine",* eschivează totuși cavalerește fundașul petrolist.

— *Dar în minutul 69... știți, cînd Grozea a fost doborît în careu... a fost 11 metri, nu?*

Primul răspuns vine de la debutantul *Florea II.* *„A fost, sigur că a fost!"* „Puștiul" nu termină însă bine ultimele silabe, că *Dincuță* îl și ia la rost. *„Cum să fie, mă? N-a fost dom'le, n-a fost 11 metri!"* *Grozea* susține și el negația. Credem totuși în copilăria sinceră și pură, în respectul pentru adevăr al lui *Florea II.* Se pare că urmărind să acrediteze valabilitatea unui gol fals Dincuță și Grozea au negat (de circumstanță!) un 11 m. adevărat.

În vestiarele mureșenilor. *Solyom* aproape că plînge. *„N-a fost gol, vă rog să mă credeți. Văd și acum în fața mea faza. Mingea a atins linia de poartă, dar n-a depășit-o. Pe viața mea dacă a fost gol!"* *Toth* intervine în discuție: „Încă înainte de a se trage la poartă așteptam fluierul. Petrolistul faultase. Și nici după aceea nu a fost gol!

— Dar 11 metri a fost?

Cu privirile puțin plecate în jos, *Balaș,* autorul faultului, murmură: *„Da, a fost!".*

Discuție cu cei doi antrenori. *Oană* nu a văzut bine faza. *Bone* contestă valabilitatea golului.

Schimb de opinii în cabina arbitrilor. *C. Bărbulescu* caută să convingă că *Mureșan* de la *A.S.A.* ar fi recunoscut valabilitatea golului. Noi nu l-am putut auzi. L-am văzut însă pe *Mureșan* imediat după faza cu pricina, fugind desfigurat după tușierul *Pîrvu,* apostrofîndu-l și strigîndu-i printre altele: *„Hoțule!"* Iar după aceea să fi recunoscut golul...?!? Greu de crezut...

Rezultatele investigației noastre se contrazic în esență. Ca atare ar trebui să credem că... „atîtea adevăruri cîte capete există". Ne permitem însă să considerăm că în cazul fazelor amintite există un singur adevăr, și că el, chiar dacă a fost pierdut, va fi găsit cîndva.

...Ceva anume frămînta conștiințele ploieștenilor, vlăguindu-le sentimentul bucuriei.

Mircea IONESCU

PLOIEȘTI: Pericol la poarta mureșenilor. Dincuță și Balaș „invită" la atac pe tînăra extremă a Petrolului, Florea II.
Foto: Ion POPESCU

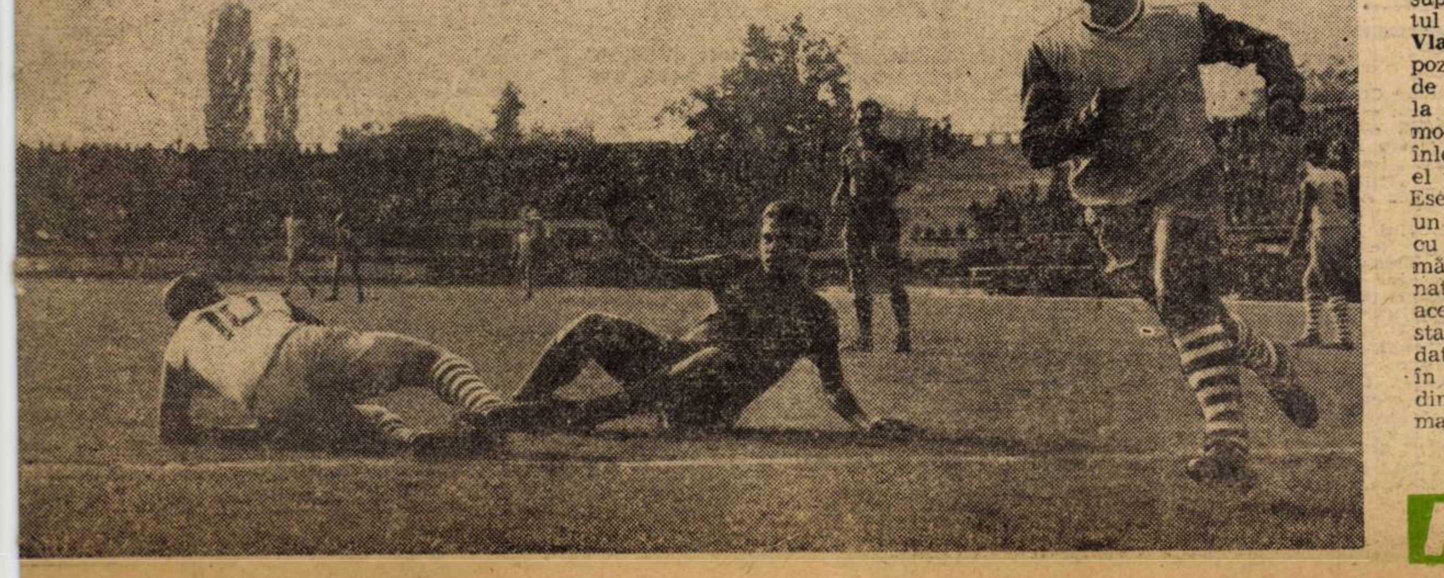

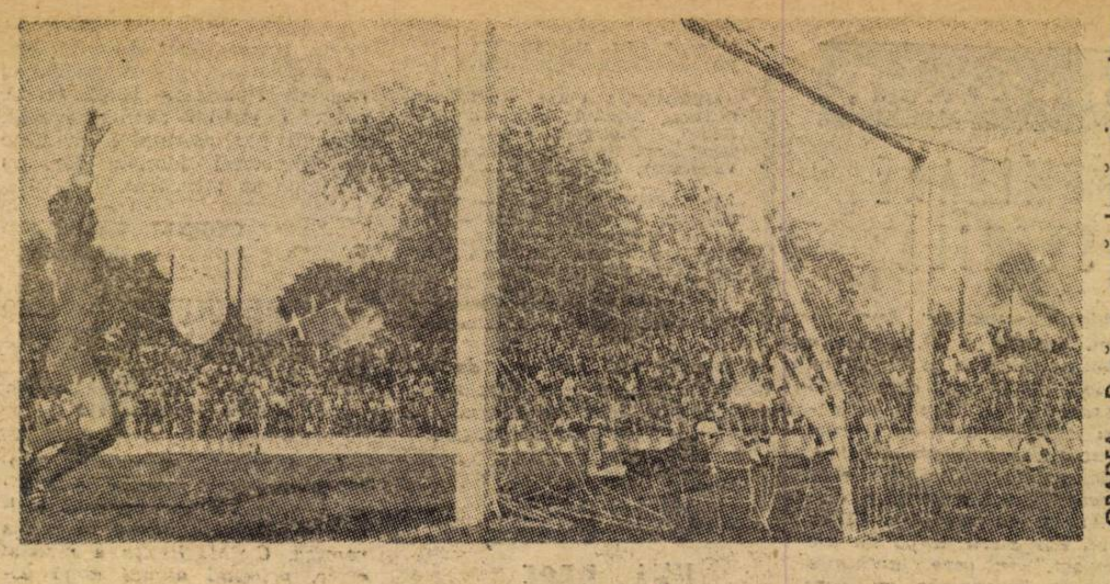
ORADEA: După o cursă lungă și spectaculoasă, Harșani înscrie al doilea gol pentru Crișul. Suciu (în stînga) își manifestă bucuria.
Foto: Ștefan VILIDAR

A FOST O SURPRIZĂ? NICIDECUM!...

Așadar, liderul a pierdut la Oradea, pe terenul unde pînă duminică, nici o echipă vizitatoare nu cunoscuse **momentul dureros al înfrîngerii.** Evenimentul ni se pare paradoxal, dar numai la prima vedere, căci la drept vorbind, campionatul nostru nu posedă încă o formație **cu personalitate solidă și valoare verificată,** în stare deci **să-și facă socoteli optimiste** și atunci cînd schimbă calitatea de amfitrioană. În orice caz, Universitatea Cluj nu se poate considera (încă) o astfel de echipă. Nu-i dă dreptul tinerețea, ei, timpul insuficient de omogenizare și mai ales încăpățînarea de a îmbrățișa o formulă tactică (apărarea în linie) din roadele căreia nu este în stare să se înfrupte decît cel mult pe jumătate și mai mult acasă. Ne referim la exploatarea convenabilă a superiorității numerice în fazele ofensive, subminată însă cu un efect egal negativ, atunci cînd adversara o obligă să se apere. Ei bine, atunci fundașii își pierd capul, caută zadarnic puncte de sprijin și nu le rămîne decît fugărirea inutilă a atacantului „scăpat" sau hazardantul „pas înainte", care eventual să declanșeze pe verticală brațul cu fanion al arbitrului de tușă: ofsaid! Unitatea în sens pozitiv a tacticii clujene i-ar conferi-o numai bănuitele calități excepționale ale apărătorilor (rapiditate, tact, intuiție, deposedare perfectă, portar de mare clasă), dar dintre aceștia, cel puțin la Oradea, numai **Soptereanu** și-a justificat selecția. Echipa originală și de elan, mobilizată bine în atac, dar suferindă în apărare, Universitatea Cluj și-a datorat doar conjuncturii locul fruntaș de pînă acum. Căci ea nu a învins decît acasă, prin vecini neobținînd decît un promițător, dar neconfirmat ulterior meci nul, în prima etapă, la Bacău. A marcat, dar a și primit goluri multe. Iar cînd echipa nu are vervă de șut și cînd defensiva adversă se organizează meticulos (așa cum a fost la Oradea) atunci, adio orice speranță și toate nădejdile se leagă de **Ringheanu** — ultimul apărător. Dar **Ringheanu** nu este un „superman" și nici măcar un portar în formă. Nu a fost nici la Oradea, așa că **Suciu, Harșani,** și **Kun I** i-au speculat de patru ori nesiguranța. Îi invitase la aceasta cei patru „fundași", dar în special **Solomon** și **Neșu,** simpli „agenți de circulație", diriguitori ai sensului unic spre poarta proprie.

Astfel, orădenii au înscris mai multe goluri într-un singur meci decît în 630 de minute anterioare. Și-o fi găsit Crișul eficacitatea? Testul nu ni se pare potrivit și de aceea nu putem generaliza. Să-l vedem și duminica viitoare, în fața apărării Stelei.

Ion CUPEN

CRAIOVENII ÎL CONTRAZIC PE HERRERA

Universitatea Craiova: opt partide jucate, dintre care patru „afară". Un punct cîștigat la Petroșeni, un altul la Arad (de celălalt fiind frustrată), două la Iași. Singura înfrîngere, la Cluj, o partidă în care Oblemenco deschisese scorul, dar golul, perfect valabil, este anulat de arbitru. Cu fiecare etapă, meciurile susținute de băieții lui Coidum s-au înscris pe coordonatele unui fotbal tehnic, într-o continuă mișcare, viguros. Sînt idei care se cristalizează cu fiecare meci, idei ale unui capabil și sever pedagog.

„U" Craiova mai dispune însă de un atu. Un atu specific numai lor, oltenilor, și pe care actuala formație știe să-l exploateze la maximum, mai ales în disputele de pe alte terenuri. Un atu ieșit cu pregnanță în evidență la Arad și Iași și pe care antrenorul Politehnicii l-a sesizat bine, dar căruia nu i-a găsit un antidot. Cu cîteva zile înaintea derbiului studențesc din Copou, **Șerban Justin,** reliefa obiectiv, lucid.

— Mi-e frică de olteni. Oblemenco, Circiumărescu, Mincă, Niculescu și ceilalți jucători craioveni posedă o calitate pe care foarte, foarte mulți dintre fotbaliștii noștri nu o au. S-o numesc dăruire totală, ambiție, sau luptă pînă la ultima picătură de energie? Corelată cu o tehnică bună și o concepție de joc modernă, atu-ul acesta devine o forță extraordinară. De aceea e greu de învins „U"...

Cum s-au petrecut lucrurile la Iași?

Primele 20 de minute — avalanșă de atacuri ale localnicilor spre zidul alcătuit de **Niculescu, Mincă, Popa, Bitlan.** Defensiva craiovenilor rezistă excelent, reacționînd cu „furie..." la încercările celor care vor s-o străpungă. Acele cronometrului măsoară implacabil scurgerea minutelor. Și timpul lucrează cu repeziciune în favoarea celor mai hotărîți. Încet, încet potențialul fizic și moral al lui **Cuperman, Incze, Lupulescu, Goleac,** se năruie. Craiovenii ridică fruntea. La propriu și la figurat. **Strîmbeanu** și **Ivan** pun stăpînire pe zona dintre cele două careuri, **Niță** se bate ca un tigru, **Oblemenco** îi aleargă pe tot terenul pe **Ianul** și **Stoicescu, Circiumărescu** se lansează în curse de 40—50 de metri. Tribunele „simt" că oaspeții sînt în stare să mănînce pămîntul numai să-și mențină și să-și mărească avantajul.

Așa a fost la Iași. Și la Arad. Și la Petroșeni.

Obraznici (în sensul pozitiv al cuvîntului), cu tupeu (dar un tupeu admirat pînă și de adversari), cu o condiție fizică formidabilă și un moral de-a dreptul dezarmant. Aceasta este o fațetă, doar una a Universității Craiova.

„De fapt vouă, românilor vă lipsește „obrăznicia" în jocurile pe care le susțineți în deplasare", afirma, nu de mult, despre fotbaliștii noștri celebrul Helenio Herrera. Se pare, „U" Craiova, ține să-l contrazică!

Laurențiu DUMITRESCU

TITUS OZON ÎȘI CUNOAȘTE OAMENII

Credem că nu greșim dacă afirmăm că soarta meciului de la Constanța s-a hotărît în numai două minute: **56** și **57.** Desigur, nu ignorăm meritele petroșenenilor, jocul lor calm și organizat de-a lungul întregului meci, intervențiile salutare în momentele de grea cumpănă ale apărării acestora în frunte cu **Stocker,** toate acestea conjugate cu lipsa de luciditate a înaintașilor constănțeni. Dar, ceea ce s-a petrecut în acele două minute de care vorbeam mai sus, considerăm că este esențialul pe care ne sprijinim afirmația. Să vedem cum s-au petrecut lucrurile.

La cîteva minute după pauză, gazdele obținuseră egalarea prin **Tufan,** aflat la primirea balonului **într-o flagrantă poziție de ofsaid.** Protestele minerilor, rămînînd zadarnice, ei au reluat cuminți jocul cu aceeași tragere de inimă de pînă atunci și imediat **V. Ionescu,** care — trebuie reținut — jucase foarte bine pînă atunci, reușește să înscrie cel de al doilea gol al oaspeților care urma să fie și cel al victoriei. Bucuria reușitei îl face pe Ionescu să se manifeste într-un mod „sui generis": o cursă lungă, de peste 50 m., paralel cu linia de margine, cu scopul, pare-se, de a evita obișnuitele îmbrățișări ale coechiperilor. Curioasă manifestare izvorîtă, după cum ne-a declarat antrenorul **Ozon** (care își cunoaște bine elevul) dintr-o stare de supraexcitare nervoasă. N-ar fi fost nimic rău în asta dacă în sprintul său prelungit, **V. Ionescu,** trecînd pe lîngă arbitrul de linie **E. Vlaiculescu,** nu l-ar fi persiflat pe acesta pentru că nu semnalizase poziția de ofsaid a lui **Tufan** la golul egalizator. Sesizat, arbitrul de centru **N. Cursaru** îi dă un ultim avertisment cu mențiunea că la prima și cea mai mică abatere va fi eliminat din joc. În acest moment intervine antrenorul **Ozon** luînd o măsură plină de curaj: înlocuirea lui **V. Ionescu** cu **Achim.** Că acesta din urmă a jucat și el tot atît de bine ca și cel pe care îl înlocuise, este o altă poveste. Esențial a fost faptul că **Ozon** a avut curajul să se lipsească de un jucător, care — repetăm— jucase foarte bine pînă atunci și care cu numai cîteva clipe înainte marcase golul victoriei. Nu știm dacă măsura lui **Ozon** a fost numai o inspirație de moment sau determinată de cunoașterea temeinică a temperamentului elevului său (și în acest caz, meritul lui **Ozon** este cu atît mai mare). Pentru că în starea de nervi în care se afla **V. Ionescu,** cu siguranță că el ar fi dat prilej arbitrului **N. Cursaru** să-l elimine de pe teren și numai în 10 oameni, nu credem că Jiul ar mai fi putut rezista atacurilor din ce în ce mai insistente ale gazdelor. Pentru că, să nu uităm, mai era de jucat mai bine de o jumătate de oră.

Leonida TONCU